

Č. 843.

Administrativní řízení: * Nedostatek legitimace k podání opravného prostředku nelze po uplynutí odvolací lhůty odčiniti tvrzením i plnou mocí doloženým, že opravný prostředek byl podán v zastoupení osoby legitimované.

(Nález ze dne 17. května 1921 č. 2470.)

V ě c: Františka S., ovd. K. v L. u Ch., proti zemské správě politické v Brně o pronájem obecní honitby.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Do výměru okresního hejtmanství ve Valašském Meziříčí z.... podal.... odvolání odborný učitel Eduard Č. z toho důvodu, že bylo schváleno usnesení obecního zastupitelství v L. u Ch., zastupujícího posud nezvolený honební výbor, aby prodloužen byl pronájem obecní honitby dosavadnímu nájemci Leopoldu Š. za nájemné 180 Kč a za ostatních dosavadních podmínek až do roku 1926. Odvolatel tvrdil, že nájemcem nebyl Leopold Š., nýbrž Erich D., kterému se schválením okresního hejtmanství ve Valašském Meziříčí podpachtovní smlouvou z 15. prosince 1916 nájem byl prv jmenovaným postoupen. Podáním z... upomínal odvolatel o vyřízení, načež byv dne 1. října 1920 slyšen prohlásil, že není majitelem pozemků v L. u Ch., že zastupuje zájem Františky S., nyní provdané K., jejíž plnou moc z 1. listopadu 1919 dodatně předložil. Usnesením naříkaným zemská správa politická odvolání zamítla, poněvadž odvolatel k němu nebyl oprávněn, nejsa majitelem pozemků v obci a plnou moc Františky K. předložil teprve 1. října 1920; připomenuto při tom, že i věcně není odvolání odůvodněno, poněvadž Leopold Š. nepřestal býti nájemcem.

Do rozhodnutí tohoto podává stížnost Františka S., ovd. K., navrhuje zrušení pro vadnost případně pro nezákonnost.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti toto:

Vzhledem k námitce žalovaného úřadu, že stěžovatelka není ke stížnosti legitimována, dlužno poukázati k tomu, že stěžovatelka povšechně, hledíc k předpisům §§ 1, 15 a 26 hon. zák. mor., jest oprávněna jako majitelka nemovitostí patřících do obvodu honebního, aby hájila zájmy, které plynou z tohoto účastenství v honebním společenstvu.

Bylo-li druhou jako konečnou instancí správní ve smyslu § 98, 1. odst. hon. zák. mor. zamítnuto odvolání, které v jednání označeno bylo za podané stěžovatelkou, nelze pochybovati, že může se stěžovatelka ve smyslu § 2 zák. o správ. soudě pokládati rozhodnutím tímto za stíženou ve svých právech a nelze jí proto upříti právo ke stížnosti.

Eduard Č. podal odvolání nevyznačiv nijak, že nevystupuje ve vlastním jménu — opačné tvrzení stížnosti odporuje spisům — a ve vlastním jméne také naléhal na vyřízení.

Právem tudíž bylo jej pokládati za odvolatele až do 1. října 1920, kdy prohlásil, že zastupuje zájem stěžovatelčin a předložil její plnou moc. V době této dávno již uplynula odvolací lhůta stanovená v § 98, posl.

odst. hon. zák. mor., poněvadž v odpor vzatý výměr doručen byl s účinky doručení pro všechny členy honebního společenstva obecnímu starostovi, vykonávajícímu podle čl. III. cit. zákona práva předsedy honebního výboru, nejpozději 21. listopadu 1919.

Prohlášení, že ve vlastním jméně podaný opravný prostředek podán byl v zastoupení jiné osoby, a předložení příslušné plné moci ve smyslu § 9 cis. nař. z 11. května 1851 č. 127 ř. z., může se státi účinně pouze potud, pokud neuplynula lhůta opravného prostředku pro zastoupeného.

Ježto v tomto případě prohlášení stalo se opožděně, právem k němu v odpor vzaté rozhodnutí nepřihlíželo a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 844.

Chudinství: Rozsah chudinského opatření obcí pobytu a náhradního nároku jejího.

(Nález ze dne 17. května 1921 č. 2742.)

Věc: Obec Unhošť proti zemské správě politické v Praze o náhradu nezbytných podpor pro chudé.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Rada hl. města Prahy sdělila stěžovatelce v roce 1912, že v roce 1910 a 1911 byla ošetřována v domácím léčení Antonie V., příslušná do Unhoště, a že podle chudinských poukázek byly jí poskytnuty léky a žádala o náhradu nákladu 34 K 46 h, 32 K 92 h a 146 K 06 h.

Když stěžovatelka odepřela náhradu, uznalo okresní hejtmánství na Kladně stěžovatelku povinnou k náhradě, poněvadž poskytnuté prostředky (mléko a maso) dlužno považovati za léky v širším smyslu, od nichž očekáván byl účinek léčivý, t. j. zlepšení zdravotního stavu (tuberkulosní) nemocné.

Odvolání stěžovatelčino zamítla zemská správa politická v Praze dne...., protože splněny byly podmínky §§ 28 a 29 dom. zák., odůvodňující nárok obce pobytu na náhradu výloh.

Stížnost vytýká vadnost řízení.... a nezákonnost rozhodnutí....

Pokud jde o námitku vadnosti řízení, nesrovnává se tvrzení stěžovatelčino s obsahem předložených správních spisů. — — — — —

Ve věci samé budiž především vytknuto, že § 24 zák. dom. určuje povinnost domovské obce opatřovati chudé, čímž míní se potřebná výživa a opatřování v nemoci. Zcela souhlasně stanoví § 12 zák. z 3. prosince 1868 č. 59 z. z., že potřebná výživa u nemocných chudých děje se umístěním v ústavech neb u osob soukromých a vedle toho — pokud ovšem není to již důsledkem ústavního umístění — že jest pečovati o pomoc lékařskou, ošetření a léky.

Není tedy správný názor stěžovatelčin, že všeobecně má domovská obec chudým nemocným poskytovati jen lékařskou pomoc a léky, stejně jako nebylo by správné vyhražovati poskytování potřebné výživy jen pro invaliditu.